

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 9. Vtrum infantes sint baptizandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ultis, in quibus tamē sufficit consensus præteritus, quia non est dispositio physica, sed moralis. Consensus autem præteritus censetur moraliter remanere, si nō est reuocatus; sicut peccatum præteritū remanet, donec per poenitentiam sit retractatum.

Cur in infantibus minus quā in adultis necessarius consensus ad baptismum.

Dices, Peccatū originis contrahitur sine consensu: ergo etiam sine consensu potest remitti. Respondeo, Remittitur sine consensu, si homo nondū sit capax consensus, quando baptismus adhibetur: sicut contrahitur, quando non est capax consensus; aliās requiritur consensus. Ratio est. Tū quia adulti baptizantur nō solum propter peccatum originis, sed etiā propter actualia, quæ per cōsensum contrahuntur: Tum quia per baptismum transferimur ad statum supernaturalem, cuius dignitas postulat, vt voluntariē suscipiatur. Ad secundum ex Innocentio, iam ante responsum est. Ad tertium: Sapē fit, vt id quod patitur, debeat tunc vel antea aliquam actionem habuisse, per quam se disponat ad illam passionē excipiendam: vt patet in iustificatione & glorificatione.

12. Intentio merē conditionata non sufficit ad baptismum.

Dico Secundō, Intentio, seu voluntas merē cōditionata, etiam si sit positua, non sufficit. Ratio est, Quia cum hoc consistit absoluta voluntas renitens baptismum.

Dico Tertio, Sufficit tamen voluntas absoluta suscipiendi, quāuis illi simul coniungatur conditionata non suscipiendi. Probat ex Cap. *Maiores* iam dicto, vbi Innocentius id docet; & ad hoc citat Conc. Toletanū, quod refertur dist. 45. Cap. *De Iudæis*: qui Iudæi consenserant baptizari propter timorem Zizebuti Regis, & tamen coguntur religionem Christianam seruare. Ratio est, Quia voluntas metu extorta est absoluta & efficax voluntas; nā positis hęc cōstantijs absolute vult.

Cur Baptismus metu susceptus valeat, non autem Matrimonium.

Dices Primō, Metus cadens in constantem virū irritat matrimonium: ergo etiam baptismū: ergo si quis metu compulsus hunc suscipiat, non obligatur ad Christianam religionem. Respondeo Negando vtramque consequentiam; Quia Matrimonium non tantum est Sacramentum, sed etiam cōtractus civilis dispositioni iuris humani subiectus; vnde potuit irritari, vel etiam iure naturæ esse irritus, quia contra naturam cōtractus est, cum per iniuriam sit extortus: baptismus autem, solum est Sacramentum, nullo modo humane potestati subiectum: vnde non potuit ob metum irritum reddi, si aliās absoluta voluntas illius suscipiendi adfuit: vnde qui sic baptizatus est, poterit postea ad religionem Christianam colendā cogi, eō quod verum Christi & Ecclesie Sacramentum voluntariē suscepit; ratione cuius Ecclesia, & maximē Christus in illum ius acquisiuit.

Dices Secundō, Nemo acquirit ius per iniuriā, ergo si Prælati cogat Ethnicum ad baptismum, non acquirit ius in illum. Respondeo; Non acquirit ius per actum iniuriosum, sed per voluntariam susceptionem baptismi, qua ille Ethnicus hęc & nunc voluntariē baptizatur; & cōsequenter se obligat ad cultum Christianæ religionis, & subiecit Ecclesie; & cum baptismus non possit irritari, nō potest etiam obligatio inde secuta tolli; præsertim cum baptismus, & tota hęc obligatio ab ipso suscipi debuerit etiam sponte; & per eam obligetur potius erga Christum, cuius Sacramentū suscepit, quā erga hominem qui coegit. Atqui Christus nullam iniuriam intulit, ac proinde non est ratio cur nō debeat cogi vt Christi religionem seruet.

ARTICVLVS VIII.

Vtrum requiratur Fides ex parte baptizati?

Respondetur, Fidem requiri, vt Sacramentū conferat gratiam adulto, non tamen vt substantia Sacramenti constet, aut vt Character imprimatur.

ARTICVLVS IX.

Vtrum Infantes sint baptizandi?

Abaptista, quorū Dux Baltazar Pacimontanus Viennē igni exustus, ex principijs Lutheri docent infantes non esse capaces baptismi; quia nimirum nō possunt credere. Et idcirco omnes ad suam sectam venientes rebaptizant, tanquam adhuc infideles: & ob eandem causam Catholicos vocant infideles. Eundem errorem tempore D. Bernardi tenuit quidam Petrus de Bruys Narbonensis, à quo dicti *Petro - Brusiani*, cōtra quē scripsit Petrus Abbas Cluniacensis. Et quidam Henricus, à quo *Henriciani*, contra quem scripsit D. Bernardus epist. 240. Pro veritate

75
14
Anabaptista.
Petro-brusiani.
Henriciani.

Dico Primō, Fide tenendum est infantes licite & salubriter baptizari. Probat Primō ex Scripturis, quamuis non omnino possit ex illis solis convinci: est enim vnum eorum, quæ per traditionem habentur. In veteri testamento Circumcisio, quæ erat figura Baptismi, dabatur infantibus, Genes. 17. Cur in nouo nō detur illis Baptismus, quæ est *Circumcisio cordis*? Ad Collos. 2. v. 11. quo argumento vtitur Innocentius III. Cap. *Maiores*. In nouo Testamento, Ioan. 3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua &c.* quibus verbis insinuat infantes non posse ingredi in regnū calorū, si sine Baptismo decedant. Matt. 19. Marci 10. & Lucæ 18. adferebant ad Dominū paruulos, vt eis benediceret, & cum Discipuli vellēt eos prohibere, respōdit Dominus, *Tantum esse regnū calorū*: vbi non tantum loquitur Dominus de ijs, qui ratione vtentur & poterant credere, sed etiam de infantibus: id enim nomen Græcum *βρέφη*, infantes, apud Lucam v. 15. significat, vbi dicitur *επιπροσέειπον αὐτῷ τὰ βρέφη*: *Asserebant ad illum infantes*: ergo paruuli sunt capaces Christi benedictionis & vitæ æternæ.

Est de fide, infantes licite & salubriter baptizari.

Scriptura.

Probat Secundo, Ex Cōcilijs. Conc. Miluitanū can. 2. *Placuit, vt quicumque paruulos recentes ab veteris matrū baptizandos neget, anathema sit.* Cōcilium Gerundense can. 5. docet posse eodem die quo nascuntur baptizari. Idē habet Conc. Viennense, vt patet Clementina vnica de Summa Trinitate & fide Catholica. Et Concilium Trident. sess. 7. de Baptismo can. 12. 13. 14.

Concilia.

Probat Tertio, Ex consensu omnium Patrum, qui etiam docent esse traditionem Apostolicam, Dionys. Arcopagita c. 7. Eccles. Hierar. par. 3. sub finem, dicit ita Apostolos tradidisse. Origenes in illa verba c. 6. epist. ad Romanos, *Qui mortuus est, iustificatus est à peccato*; Ecclesia, inquit, ab apostolis traditionem accepit, paruulos esse baptizandos. Idem expressē habet Aug. lib. 4. contra Donatistas de Baptismo c. 24. & ex hoc fundamēto probat infantes habere peccatum originale. Similiter D. Hieronymus Dialogo 3. contra Pelagianos. Et D. Prosper lib. 2. De vocatione gentium c. 23.

Patres.

E e e iij Probat

75
Ratio.

Connexa
sunt, habe-
re peccatū
originale,
& baptiza-
ri debere,
& contra,

16
Fundamen-
tum Ana-
baptistarū.

Refellitur.

Nazianeni
opinio nō
sauer Ana-
baptistas.

Tertullia-
ni error.

Probatur Quartò, Ratione. Prima est: Infantes tenentur obstricti peccato Adami; ergo oportebat, vt essent etiam capaces remedij: quod remedium est baptismus. Patet Consequentia, Quia alioqui potentius videretur peccatum Adæ, quàm gratia Christi. Vbi aduerte, Sicut Patres ex eo, quòd Ecclesia iudicat infantes baptizandos, colligunt habere peccatum originale; ita vicissim ex eo, quòd habent peccatum originis, certò probamus esse baptizandos; hæc enim duo connexa sunt, & se vicissim illustrat. Secunda est, Christus non solùm est Saluator adultorum, sed etiam infantum. 1. Timoth. 2: ergo consentaneum erat, vt illis commune remediū præscriberet. Tertia est, Sacramenta vim habent ex institutione diuina, non autem ex actu suscipientis: ergo suscipiens, etiam si nõdum sit capax rationis, potest vi Sacramenti iustificari; neque enim ratio illa, cur in adultis requiratur consensus, in infantibus locum habet, vt patet ex suprà dictis num. 11.

Sed Obijciunt Anabaptistæ. Primò, Matth. 28. v. 19. *Ite, docete omnes gentes, baptizantes eos &c.* Marci 16. v. 16. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit:* Hic Dominus requirit antè baptismum doctrinam & fidem, cuius non sunt infantes capaces: ergo nec baptizari. Hoc argumento coacti sunt Lutherani admittere infantes actu credere: ad quod confirmandum adferunt exemplū Ioannis Baptistæ, qui *Exultauit in vtero & credidit.* Sed, vt rectè D. August. epistola 57. ad Dardanum ait, *Iniuriam facit humanis sensibus, qui putat infantes scire quid circa ipsos agatur in baptismo, aut præbere assensum sanctificationi, cum experientia constat ipsos reluctari, flere &c.*

Respondendum ergo, Illum ordinem propriè pertinere ad adultos, vt docet Innocentius III. Capitulo *Maiores.* de Baptismo: hi enim, vt inquit Hieronymus, Primò docendi sunt ea, quæ ad fidem pertinent: Secundò baptizandi sunt: Tertio monendi, & instruendi non sufficere fidè & baptismum; sed vterius requiri præceptorum obseruationem. Hic tamen ordo non est semper seruandus, sed quando fieri potest. Vnde cum infantes non sint capaces instructionis, non seruatur in illis: sed primò baptizantur; deinde cum adoleuerint, instruuntur in fide. Simili modo fiebat in Circumcisione.

Obijcit Secundò, Gregorius Nazianzenus, Oratione in sanctum Lauacrum, optat differri baptismum, donec infantes possint aliquid de fide sua respondere. Similiter Tertullianus lib. 1. de Baptismo sub finem, in quam sententiam propendet Erasmus Præfatione in Mathe. & Ludouicus Vives in c. 27. lib. 1. de Ciuit. Dei.

Respondeo, Nazianzenus optat tantum differri ad triennium, vt pueri possint aliquo modo respondere; excipit tamen periculum mortis. Sentit ergo illos semper posse baptizari; & si differatur, solùm differendum esse ad triennium; qua tamen ætate nec possunt credere, nec penitere. Vnde hæc sententia non iuuat Anabaptistas: Nazianzeno enim videbatur esse conueniens, vt ipsimet possent respondere, quamuis nondum intellexerent res fidei. Verùm hoc Nazianzeni consiliū parum habet vtilitatis, & plenum est periculi: nam varijs casibus possunt infantes mori: vnde nunquam placuit Ecclesie, & rejicitur à Concilio Tridentino sess. 7. can. 13. Tertullianus

verò vult expectari ætatem idoneam fidei: Sed errat in hoc; sicut & in eo, quod subiungit, *In-nuptos non minore de causa procrastinandos, donec an-nubant, aut continentia roborentur;* quod nec Ana-baptistæ seruant. Argumenta eius sunt nullius momenti.

Dico Secundò, Quicumque in infantia sunt baptizati, postea ætate adulta cogendi sunt, vt Christianam religionem seruent. Est contra Erasmus, qui censet eos esse interrogandos cum adoleuerint, an velint fidem susceptam retinere; quod si nolint, relinquendos suo arbitrio. Quod expressè damnat Concilium Tridentinum sess. 7. can. 14. de Baptismo.

Et Confirmatur Primò, Ex consuetudine totius Ecclesie, quæ nunquam talem libertatem reliquit. Vide Canonem qui incipit, *De Iudeis.* dist. 45. & Capitulum *Maiores.* de Baptismo & eius effectu. Confirmatur Secundò, Quia in lege Moylis Circumcisi tenebantur seruire totam legem. Ethnici etiam in falsis religionibus, veluti ratione distante, id seruauerunt, vt constat ex Platone lib. 10. De legibus. Lege quoque Ciuili pueri tenentur stare contractibus factis per tutores, quando sunt illis viles. Denique vt rectè notauit Albertus dist. 6. per baptismum non obligatur infans, nisi ad legem, quam suscipere tenebatur: vnde debet centeri ratur baptismus, & obligatio firma: præsertim cum contrarium cederet in magnam iniuriam Sacramenti, & religionis Christianæ, & in perniciem animarum.

D V B I V M I.

Vtrum baptismus reipsa susceptus sit Infantibus omnino necessarius ad salutem?

Missis Pelagianis, qui existimabant paruulos absque Baptismo morientes non peruenire ad regnum cælorum, licet aliam quandam vitam æternam extra cælum ipsi largirentur: Sunt tres sententiæ. Prima est Caluini, infantes fidelium sine Baptismo saluari, eò quòd peccatum originale ipsis non imputetur. Secunda est Caietani art. 2. & 11. huius quaestionis, qui existimat infantes, si aliquo casu baptizari nequeant, & mors imminet, posse saluari per fidem parentum aliquo externo signo religioso applicatam, v.g. benedictione, aut infantis oblatione cum inuocatione Trinitatis; & hoc remedium in eo casu vult esse ordinariū, id est, Deum ordinariè assistere. Quiddam alij admittunt hoc remediū, tanquam piū, sed non esse ordinariū; piè tamen sperari Deum extraordinario modo suppleturum effectum Sacramenti. Ita Ioannes Gerson in tom. 3. Concione de Natiuit. beatæ Virginis. Ad quam sententiam accedunt illi Doctores, qui dicunt Deum supplere defectum Sacramenti, quando citra culpam suscipientis, aliquid essentielle deest. Vide Siluestrum Verbo *Baptismus.* 1. num. 5. Tertia est Catholica, Baptismum reipsa susceptum esse remediū absolute infantibus necessarium ad salutem. Ita vt etiam in extrema necessitate non habeant vllum aliud remediū ordinariū: Nec etiam credibile sit, Deum extraordinario modo Sacramenti effectum suppleturum, si fortè aliquid eius substantiæ deest. Prior pars est fide certa. Secunda pars est fidei proxima. Tertia pars ita certa, vt

17
Infantes
baptizati,
in adultis
ætate con-
gendi ad
seruandam.

18
Tres sen-
tentia.

1. Caluini,
2. Caietani

Gerson.

19
3. Vera &
Catholica.

Ex Scri-
pturis.

ta, vt contrarium sit improbable. Probatur Prima pars, & obiter reliqua. Primò, ex Scripturis Ioannis 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.* Hic significatur, Baptismum esse medium necessarium ad salutem: sicut, si quis diceret, Nisi pharmacum sumperis, non potes conualescere. Non enim hic tam significatur præceptum, quàm medium necessarium. Quod patet, Tum ex ratione quam Dominus subijcit v. 6. *Quod natum est ex carne, caro est; & quod natum est ex Spiritu, spiritus est. Ideo dixi, oportet vos nasci denuo: quasi dicat, per natiuitatem carnis solum habetis, quòd sitis caro, vnde necessariò debetis renasci ex aqua & Spiritu, vt fiat spiritus, id est, spirituales; Tum ex figura ænæ Serpentis, & Arce Noë: quorum ille, vnicum erat remedium contra morsum serpentum; hæc, contra interitum per aquas diluuij; Ioannis 3. & 1. Petri 3. Sic enim Baptismus est vnicum remedium contra mortem æternam. Vide D. Augustinum lib. 1. de Peccatorum meritis & remiss. cap. 30. vbi hunc locum excutit.*

Caicetani
& aliorum
solutio
reijcitur.

Respondet Caicetanus, verba illa *Nisi quis renatus &c.* intelligenda esse conditionatè, *si fuerit possibile.* Sed contrà: Hæc conditio additur sine villo fundamento & auctoritatè: ac ex dictis supra art. 2. de necessitate medij manet refutata.

Infantes
voto par-
tum non
possunt
saluari.

Alij dicunt, infantem renasci ex aqua & Spiritu sancto per votum parentum; sicut adultus renascitur voto proprio, quamuis exteriùs non percipiat Baptismum. Et confirmatur, Quia infantes dicuntur credere fide parentum. Sed contrà: Votum alterius nihil potest infanti prodesse, cum ne proprium quidem votum alicui proficit, nisi sit coniunctum cum vera conuersione mentis, quæ conuersio non potest esse in paruulo. Ideò enim votum in adultis supplet vicem Baptismi, quia coniunctum est cum propria dispositione ad iustificationem. Dispositio autem quæ in altero est, infanti nihil prodest. Ad Confirmationem dicuntur credere fide parentum, quia per illam offeruntur ad Baptismum, & re ipsa consequuntur, & consequenter fidem; sicque fiunt fideles. Nec obstat, quòd dici solet, voluntatem parentis reputari voluntatem paruuli: hoc enim solum verum est in ijs, quæ pater iure suo facit, quæ postea filius non potest rescindere: quod, si crudè accipiat, est falsum: sic enim praua voluntas patris noceret infanti; vt si offerret infantem Idololo: & Baptismus, contra voluntatem parentis datus, esset irritus: denique infans etiam extra necessitatis articulum posset solo desiderio parentis saluari.

Ex Conci-
lijs & Tra-
ditione.

Probatur Secundò hæc veritas ex Concilijs & Traditione Ecclesiastica. Ecclesia enim semper existimauit infantes sine Baptismo decedentes perire: vnde nec preces pro illis offert, nec sepulturam concedit. Patet, tum ex vsu Ecclesiæ, tum ex Concilio Carthaginensi & Mileuitano apud D. Augustinum epist. 90. & 92. vbi ex professo damnatur sententia eorum, qui putant paruulos sine Baptismo saluari posse. Concilium Trident. sess. 5. can. 4. docet translationem ex statu, in quo nascimur filij Adami, in statum gratiæ, non posse fieri post Euangelium promulgatum, nisi lauacro regenerationis aut eius voto: vnde cum votum non habeat locum in paruulis, aperte sequitur non posse saluari sine reali Baptismo.

Probatur Tertio, Ex testimonijs Pontificum.

Siricius Papa epist. 1. cap. 2. & Innocentius I. epist. 26. ad Cœcilium Mileuitanum expressè docent Paruulos cerib perire, si sine baptismo moriantur. Idem docet Gregorius Papa lib. 7. epist. 53. & Innocentius III. Capitulo Non vt apponeret. de Baptismo & eius effectu: vbi respondet, puerum qui propter aquæ penuriam salua fuerat aspersus, non esse Christianum, Quia, inquit, requiritur aqua, iuxta illud: Nisi quis renatus fuerit ex aqua & S. S. Probatur Quarto, Ex Patribus. D. Augustinus epist. 28. ad Hieronymum, *Quisquis dixerit, quòd in Christo viuificabuntur etiam paruuli, qui sine Sacramento & eius participatione de vita exeunt, hic totam condemnat Ecclesiam; vbi propterea cum baptizandis paruulis festinatus & curritur, quia sine dubio creditur aliter eos in Christo omnino viuificari non posse.* Et lib. 3. de Anima & eius origine cap. 9. dicit, Non esse Catholicum, qui putat infantes sine baptismo posse originalis culpæ indulgentiam consequi. Omitto reliquos Patres.

Ex respo-
sis Pontifi-
cum.

Probatur Quintò, Ratione. Prima est contra Caluinum: Paruuli nascuntur in peccato originali, vt nunc suppono: ergo non possunt saluari sine remedio peccati originalis; quod est baptismus.

20
Ex ratio-
nis
contra Cal-
uinum.

Respondet Caluinus, contrahere quidem peccatum originale, sed non imputari, eo quòd sint filij fidelium; quibus facta est promissio, Genesis 17. *Ero Deus tuus & seminis tui.*

Sed contrà, Quia hoc implicat contradictionem, Contrahere peccatum, & illud non imputari. Nam in quo est peccatum, is necessariò à Deo reputatur peccator. Sicut enim Deus necessariò odit peccatum, ita & peccatorem: *Odio enim sunt Deo, impius & impietas eius.* Sapient. 14. vers. 9. Si dicas; Per hanc non imputationem peccatum tolli: Infero: Ergo nunquam habuerunt peccatum originale, contra Scripturam, & ipsum Caluinum. Patet consequentia; nam in primo instanti cœceptionis sunt filij fidelium, ac proinde in primo instanti remittitur; quare non contrahunt illud.

Catholica
sententia
vrgetur
contra Cal-
icetanum ex
auctoritate
Ecclesiæ.

Secunda Ratio est contra Caicetanum. Si in extrema necessitate paruulorum, quando Baptismus adhiberi nequit, esset aliquod remedium ordinarium, id Ecclesiam hæcenus non latuisset: nam quæ sunt necessaria ad salutem, non ignorat. At constat Ecclesiam nunquam tale remedium agnouisse: nam expressè docent Concilia & Patres sine Baptismo infantes non posse saluari. Eadem ratione probatur non esse credibile, Deū interdum extraordinario modo supplere effectum Sacramenti: quomodo enim id Patres latuisset? Item cur Ecclesia non orat, aut docet fideles orare Deum, vt saluet infantes sine Baptismo morientes, nisi quia nulla spes est salutis? Sicut enim non orat, vt saluet illum, qui moritur sine penitentia; ita nec orat, vt saluet infantem sine Baptismo; quia nulla salutis est spes vel probabilitas: vnde talis actio non pia, sed potius superstitiosa censenda est. Et confirmatur; quia si rogandus sit Deus, vt aliquid faciat contra legem ordinariam, potius rogandus est vt extraordinario modo curet adhiberi Baptismum, quàm vt effectum Baptismi inuisibiliter suppleat, Baptismo non existente. Accedit, quòd Deus nunquam facit miracula, nisi aliquo saltem externo signo possit hominibus innotescere; ac proinde non sanctificat interius contra legem ordinariã, nisi eo modo qui possit exteriùs innotescere.

E e e iij

Tertia

Tertia Ratio est; Si infans posset saluari illa Caietani benedictione, sequeretur esse plura Sacramenta quam septem; nam illa externa benedictio esset verè Sacramentum.

21
Obiectio
Caluini
soluitur.

Sed Obijcitur ex Caluino. 1. ad Corint. 7. Apostolus ait, *Filios*, qui nascuntur ex coniugio infidelis & fidelis, esse sanctos: ergo possunt saluari sine baptismo.

Quomodo
filij infide-
lis cum fi-
deli sint
sancti apud
Apostolum.

Respondeo, Horum coniugum filios dicit sanctos, quia quando consentit infidelis habitare cum infideli, sine iniuria Christi permittit etiã suas proles Deo consecrari, per baptismum sanctificari, & Christianè educari. Hortatur enim ibi Apostolus coniuges fideles, vt ne discedant à coniugibus infidelibus, si ipsi sine iniuria Christi velint cum fidelibus permanere. Rationem adfert, *Quia* inquit *sanctificatur coniux infidelis per fidelem*, id est, conuertitur ad fidem, vel certò sensim disponitur ad eam: vnde sequitur, vt filij quoque sancti sint; id est, vt fiant Christiani per baptismum, & Christianè instituantur. Quòd si fidelis discederet ab infideli, nec infidelis sanctificaretur per fidelem, nec filij sancti essent, sed immundi; nam sequerentur patrem infidelem. Ita exponit Tertullianus lib. 2. ad Vxorē; cuius expositionem approbat Hieronymus epist. 153. ad Paulinum. Augustinus lib. 2. de Peccatorum meritis cap. 26. & lib. 3. cap. 12.

22
Obiectio
Caietani
soluitur.

Secundò Obijcitur ex Caietano: Alienum videtur à diuina pietate, vt tot infantes sine remedio relinquuntur, cum infiniti tum in vtero, tum in laboribus partus, antequam baptismus adhiberi possit, moriantur.

An Deus
reliquit
infantes
sine suffi-
cienti re-
medio.

Respondeo ex D. Augustino lib. de Bono perseverantiæ cap. 12. & Prospero lib. 2. de Vocatione gentium cap. 23. Dei iudicia esse occulta, cur tot paruulos sinat perire: nihilominus tamen esse iustissima, cum posset omnes propter peccatum originale relinquere sine remedio. Adde: Deum nõ reliquisse infantes sine sufficienti remedio ex parte sua; sic vt etiam in ipsis locum habeat illud Apostoli 1. ad Timoth. 2. v. 4. *Qui vult omnes homines saluos fieri*; vt docet Prospero loco citato. Instituit enim Baptismum pro omnibus, nemine excepto. Quòd autem his vel illis, ob aliquas causas extrinsecas, non possit humano more baptismus applicari, non est Deo imputandum; non enim ipse sic ordinat, & disponit illas causas vt baptismus non applicetur; sed permittit res agi suis motibus: in qua permissione & suaui prouidentia moderatio, quæ vim rebus non infert, & iudicium in penã peccati originalis cernitur: de quo plura in 1. parte. Cur autem hunc infantem ita faciat concipi & nasci, sicuti videt iuxta communem prouidentia cursum fore, vt ei applicetur baptismus; alium non ita; inscrutabile est Dei iudiciũ. Similiter cur aliorum natiuitatem communis prouidentia ordini relinquat, aliorum verò singulari quadã prouidentia dirigat, inscrutabile est.

Iudicia
Dei, qui tam
multos in-
fantes sine
perire, ius-
ta; sed in-
scrutabilia.

D V B I V M II.

*Quando parentes tenentur suos liberos
Baptizare?*

23
Quor titu-
lis obligetur
parens.

Respondeo & Dico Primò, Tenentur in periculo mortis illorum. Idque partim lege Charitatis, seu Misericordia. Partim ex officio paterno quo tenentur rectè instituire, & saluti

necessaria curare. Partim lege Baptismi; quia non solum sibi baptismum, sed etiam filijs curare debent: Sicut olim lege circumcisionis tenebantur paruulos circumcidere. Et ratio est, quia iure natura infans non censetur habere aliam voluntatè quàm paternam, ac proinde per illam obligatur ad baptismum, maximè quando illi ad salutem est necessarius.

res liberos
suos bapti-
zare in pe-
riculo
mortis.

Dico Secundò, Extra periculum iure diuino pater non videtur teneri baptizare paruulum in infantia; sed posset differre vsque ad etatem adultam. Ratio est, Quia ius diuinum non determinauit vllum tempus pro infantibus; & ex natura rei non est obligatio ad tempus infantie extra periculum mortis; quia in infantia non potest Christianas actiones obire. Vnde etiam Ecclesia non videtur iure diuino obligari, vt infantes baptizet extra periculum. Est tamen traditio Apostolica admodum salutaris omnes parentes obligans.

Extra peri-
culum, non
iure diu-
no, sed a
postolica
traditione
infantes
baptizadi.

ARTICVLVS X.

*Vtrum infantes Iudaorum, vel alio-
rum Infidelium, inuitis paren-
tibus sint baptizandi?*

Q Vidam existimant id posse fieri auctoritate Principum, modò suppetat aliqua ratio illos postea religiosè educandi: & illi infideles saltem iure politico sint Christiano Principi subiecti. Ita Scotus dist. 4. qu. 9. vbi etiam dicit bonum fore, si omnes Infideles cogantur ad fidem. Idem sentit Gabriel eadem dist. qu. 2. ar. 3. dubio 5. & Eckius homil. 2. de Baptismo. Sed contrarium est tenendum: pro quo,

24
Putat Sco-
tus id fieri
posse.

Dico Primò, Non licet baptizare infantes Infidelium inuitis eorum parentibus, quorum potestati subsumunt, si illi non sint mancipia Christianorum. Nisi forte infantes sint in extrema necessitate, & sine vi & scandalo id fieri posset. Est ferè communis D. Thomæ hoc loco, & Caiet. Durandi dist. 4. qu. 6. & hoc tempore est communis.

Verius
negatur.

Prior pars Probatur Primò: Quia si inuitis parentibus baptizentur, vel reddendi sunt parentibus, & sic est apertum periculum profanationis baptismi, nam instituentur in infidelitate, & sacrilegis ritibus polluentur: vel nõ sunt reddendi; & sic fiet aperte iniuria parentibus, ad quos iure natura pertinet eorũ educatio. Quod patet, Quia hoc est spoliare eos patria potestate, & re sua: nam infantes, quamdiu sunt sub cura parentum, sunt veluti res & bona ipsorum, ac proinde non magis possunt auferri, quàm alia res, quæ ipsorum dominio subsunt. Hoc est præcipuum fundamentum huius sententia. Nam cui baptismus potest dari, in eo etiam potest & debet defendi à praua institutione & violatione per impios ritus: sed hoc fieri nequit, nisi infans patri eripiatur, & non restituitur; quod est contra iustitiam. Confirmatur, Quia non potest eripi in penam, vel ad innocentis defensionem, vel ob alium titulum qui hic interueniat; vt patebit ex solutine argumentorum.

Probatur Secundò, Quia idcirco Christianorum filij possunt inuitis parentibus baptizari, quia Ecclesia ius habet in parentes: ergo cum non habeat ius in Infideles, non potest illis inuitis eorũ infantes